

“EN ik ben daarnaast ook teammanager van een Nederlands jeugdteam, komend seizoen voor onder 18”, zegt ze lachend. “Rugby heeft mijn leven inderdaad op zijn kop gezet. Het is eigenlijk uit het niets gekomen, want lange tijd hadden we niets met de sport. Totdat mijn zoon ging rugbyen.” Toen Reinier Pieters, die nu voor RC Vichy in Federale 2 speelt, begon was er geen houden meer aan. “Hij rugbyde pas een halfjaar en had al op de club gevraagd of hij meer kon gaan trainen. Dat kon niet. Toen kwam een oproep van Krijn de Schutter, technisch directeur van de rugbybond. ‘Als je meer wilt rugbyen, meld je dan aan’. Ik dacht in eerste instantie dat het ging om een weekend per maand, maar het was veel meer. Er werd een heuse Academy opgezet. Toen wilde Reinier niets anders meer dan daarnaar toe.” Tien jaar geleden maakte de toen twaalfjarige Reinier Pieters deel uit van de eerste lichting op de Rugby Academy ZuidWest. Hij woonde in Den Bosch en omdat de verbinding naar Den Haag niet optimaal was, verhuisde hij naar een gastgezin. Breekt dan niet het hart van een moeder? “Nee, want als je die passie hebt, is het fantastisch als

je dit kan doen. Als je niets liever wilt, maakt dit het voor beide partijen makkelijker om te doen. Dat herken- de ik wel van vroeger bij mezelf. Ik deed het Conservatorium in Den Haag, danste in het Nederlands Dans Theater totdat een zware blessure dat onmogelijk maakte. Toen reisde ik altijd van Amsterdam naar Den Haag. Daar stond je nooit bij stil, dat deed je gewoon.

Reinier heeft uiteindelijk bij twee gast- gezinnen gezeten. “Hij is altijd goed opgevangen en begeleid, ook met huiswerk en school. Een voordeel was dat ik geen puberende zoon thuis had, haha. Dat ging aan mij voorbij. Als hij langskwam was hij allerliefst. Alleen na de eerste drie weken van de zomervakantie merkte ik dat ik een puber in huis had. Toen dacht ik: ‘Het wordt tijd dat de scholen weer beginnen, haha.’”

Bijbenen

Toch was de overgang naar Den Haag in het begin niet altijd even makkelijk. “Nee, er was ook wel eens een nachtmerrie of heimwee. En dan stapte ik in mijn auto en reed naar hem toe, al was het midden in de nacht. In het begin bracht ik hem ook drie keer per week naar Den Haag. Halen en brengen in het weekend

en op woensdag naar een training kijken. Maar na een halfjaar kwam ik niet meer op woensdag en na het eerste jaar hoefde ik hem niet meer op te halen. Dan kwam hij op eigen gelegenheid naar huis en even later hoefde ik hem ook niet meer te brengen.”

Een gevolg van de route die haar zoon had gekozen, was dat ze aan de basis stond van een Academy dichtbij huis: Rugby Academy Zuid. “Ik merkte dat Reinier heel veel voor- uitgang boekte. Toen heb ik bij The Dukes tijdens een gesprek over de vorderingen van Reinier met Serva de toenmalige voorzitter gezegd: ‘Als jullie de ontwikkelingen willen bijbe- nen, dan moet er hier een Academy opgezet worden’. We hebben toen een afspraak gemaakt met Wim van Beek om met een kleine groep vanuit Zuid een training bij te wonen en vra- gen te stellen over hoe zij alles had- den opgezet. Dat is dus het eerste zetje geweest. Ik werd wel gevraagd door Serva voor een bestuursfunctie maar met een zoon in Den Haag had ik het te druk. Bovendien had ik nog geen kind die naar deze Academy zou gaan. Wel had ik een adviserende rol. Later is dat veranderd, was ik secretaris en penningmeester. En tegenwoordig ben ik voorzitter.” Eenmaal met de komst van de Rugby Academy Zuid herhaalde zich de ge- schiedenis in huize De Haan-Pieters. Zoon Juun werd toegelaten. “Het voordeel was wel dat hij niet in een gastgezin hoefde te verblijven. Die

‘Het kost enorm veel tijd en energie, en het hele gezin staat in het teken van topsport’

'Je merkt duidelijk dat de Academy hem als persoon gevormd heeft. Hij is veel zelfstandiger geworden'

Academy was voor hem een mooie stok achter de deur. Juun wilde heel graag, maar moest wel goede cijfers op school halen, anders mocht hij zich niet inschrijven."

Zelfstandiger

Reinier, die voor het Nederlands team speelt, maakte niet zijn laatste jaar in de schoolbanken van het Segbroek College af. "Op zijn zeventiende ging hij naar Lille. Frankrijk was altijd al het grote doel geweest. Wat ik ontzettend knap vind, is dat hij op afstand met geweldige hulp van het Segbroek zijn gymnasiumdiploma heeft gehaald! In een vreemde omgeving, waar hij verplicht was Frans te leren en veel meer trainde, heeft hij dat toch maar mooi gedaan. Nog steeds overheerst er bij mij ongeloof en trots. Je merkt duidelijk dat de Academy hem als persoon gevormd heeft. Hij is veel zelfstandiger geworden."

En nu is ook Juun naar Frankrijk vertrokken. Naar topclub ASM Clermont in Clermont-Ferrand. "Net als Reinier op zijn zeventiende. Door de ervaringen op de Academy is zo'n overstap makkelijker dan wanneer je die niet hebt. Juun heeft bovendien altijd van heel dichtbij de carrière van Reinier gevolgd. Is wel eens een week naar Frankrijk bij zijn broer geweest, heeft met zijn club meegetraind. Dat helpt natuurlijk ook."

Bijzonder is dat in haar rol als voorzitter van de Academy ze nu 'aan de andere kant van de tafel' zit. Ze moet ouders adviseren en uitleggen

over de stappen die zij als moeder tien jaar geleden al heeft meegenomen. "Dat klopt. Als hun kinderen het echt willen, dan raad ik het ze aan. Een Rugby Academy is een fantastische ervaring voor jongens en meisjes. Ze worden zoveel beter. Maar ze moeten ook beseffen dat het niet komt aanwaaien. Het kost enorm veel tijd en energie, en het hele gezin staat in het teken van topsport. Dus ze moeten er wel goed over nadenken."

Zelf weet ze dat de Academy voor haar kinderen de beste keuze was. "We hebben er heel veel voor teruggekregen. Tegenwoordig zit ik op de tribune naar mijn zoons te kijken en hoor je het publiek hun naam roepen of voor hen applaudiseren. Dat zijn momenten dat ik geniet en super-trots op hen ben. Dan weet je dat dit het allemaal waard is geweest." ●

